

TESTIMONI

Testimoni del pare d'un resident

Avui he somiat que el meu fill s'ha independitzat. Passem la vida procurant per ells i un dia se'n van de casa sense més. El teu cor sent un buit que només es pal·lia quan penses que «és normal» que se n'hagi anat, i a més a més ho ha fet amb uns amics fantàstics, així i tot, els nostres dubtes i inseguretats romandran latents per sempre, el dubte de si hem fet bé sempre hi serà. Però ja són grans i han de viure la seva vida. Pensant-ho bé no s'estan de res, tenen una casa gran, amb piscina, gimnàs, poliesportiu, jardí i unes vistes que ja voldrien per a si la majoria de barcelonins. A més, tenen quantitat d'amics, que cada dia de la setmana els visiten i comparteixen activitats amb ells. Per si fos poc, tenen un altre grup d'amics que els procuren tot el benestar del món, els atenen en les activitats diàries, els mimen i cuiden perquè no els falti de res. O potser no era un somni? Doncs no, no és un somni, és la realitat de la Residència ASPACE Montjuïc. Sí que va ser un somni fa ja bastants anys, quan molts dels pares que han forjat la meravellosa realitat que ara tenim, pensaven que calia cobrir d'alguna manera la fase de la «preocupació» a la qual ens enfrontem quan els nostres fills es fan grans. M'explico, en la nostra singular vida com a pares, podríem dir que passem per tres etapes (això li he sentit dir al nostre President d'Honor, Don Jorge de Pallejà Ricart): la de «l'esperança», la de «l'acceptació» i finalment la de la «preocupació». Al principi tenim l'esperança que el nostre fill no estigui tan afectat com ens diuen els metges, després amb el temps anem acceptant la realitat de la situació i fem l'impossible per estimular-lo i procurar-li la millor vida possible, però sens dubte ens arriba també la inseguretat de pensar que serà dels nostres fills quan nosaltres fem, és a dir, al final entrem en la fase de la preocupació. Aquesta última fase, sobretot gràcies a l'esforç de tots, es mitiga en part amb l'entrada en funcionament de la Residència ASPACE Montjuïc. Podríem dir que hem començat a tancar un cercle de les nostres vides i la d'ells, al principi passant pel CDIAP, després per l'Escola, després pels Centres Ocupacionals de Badalona o Poble Nou, i ara al final amb la Residència.

Ha passat ja un any i podem estar satisfets de com s'ha desenvolupat aquest primer aniversari, però no per això deixaré de fer unes reflexions que em semblen importants. La Residència és la casa dels 45 usuaris que l'habiten. És casa seva. Això ens ha de quedar clar a tots i sobretot als que som pares d'usuaris. No és la nostra casa, és la d'ells i així ho hem de respectar. També hem de donar suport als professionals que treballen amb els nostres fills. Ells segur que no ho fan com nosaltres, ho fan d'una altra manera. Per no és ni millor ni pitjor. És diferent, i cal acceptar-ho així.

Mireu, la Residència és un món en petit on els seus habitants veuen, senten, parlen, pensen, pateixen, riuen, tenen els seus problemes, pors i alegries, però sobretot moltes ganes de viure, de viure la vida que els ha tocat i de viure-la a la seva manera, per aquesta raó hem de ser molt curiosos amb la seva intimitat.

Sí us puc dir que, malgrat totes les nostres pors i inseguretats, penso que la decisió que vam adoptar com a pares ha estat la correcta i estem molt i molt satisfets de com s'ha desenvolupat aquest primer aniversari. Ha estat un any molt especial per al nostre fill i sobretot per a nosaltres, que també hem après que fins i tot hi ha vegades que ells poden estar i passar sense nosaltres.

Gràcies a tots els que fan possible el dia a dia dels nostres fills.

Jordi Portella